

Arrest

nr. 100 379 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid van voogd van de minderjarige X, die verklaart van Laotiaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De pupil van verzoekende partij verklaart van Laotiaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 juli 1998.

Op 29 augustus 2011 weigert de gemachtigde van de minister van Justitie de buitenlandse beslissing van het "*Department of Judicial Administration, Ministry of Justice, Lao People's Democratic Republic*" van 27 juni 2008 inzake de adoptie van de pupil van de verzoekende partij door de verzoekende partij te erkennen.

Op 13 december 2011 wordt door het vredegerecht van Hasselt beslist dat de verzoekende partij, namelijk de zus van de moeder van de pupil, dient aangesteld te worden als voogd.

Op 28 maart 2012, volgens de verwerende partij, of op 26 maart 2012, volgens de verzoekende partij, dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 november 2012, met kennisgeving op 27 november 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2012 werd ingediend door:

L.A., S. (...) (RR : (...))

nationaliteit: Laos (Volksrep. dem.)

geboren te Vientiane op (...)

adres: (...)

onder voogdij van:

Mevrouw M.L.A. (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is,

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland,

Betrokkene verzoekt om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis, omdat hij naar Laotiaans recht door zijn tante zou geadopteerd zijn. Betrokkene stelt dat deze aanvraag niet in het land van herkomst kan gebeuren omdat er sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden.

Betrokkene roept het feit in dat er in zijn land van herkomst geen Belgische diplomatieke of consulaire post is om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis in te dienen en dat hij zich daartoe naar de ambassade te Bangkok, Thailand, dient te begeven. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Thailand vormt geen, buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Laotianen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bangkok. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Laotiaanse burgers.

Wat betreft de kosten die betrokkene inroept en de verklaring dat hij en zijn voogd niet over de nodige financiële middelen zouden beschikken om naar het land van herkomst te reizen en vervolgens ook naar Bangkok om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijfsrecht in te dienen; het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

'Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden vastgesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Bovendien heeft betrokkene nog familieleden die in zijn land van herkomst verblijven, namelijk zijn moeder en grootouder, zodat hij bij hen kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Ook het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij niet aantoonde dat hij geen scholing in het land van herkomst kan verkrijgen. Evenmin toont hij aan dat hij gespecialiseerd onderwijs nodig heeft of een gespecialiseerde infrastructuur, die niet in zijn land van herkomst te vinden is.

De elementen- van integratie, namelijk het feit dat betrokkene hier sinds oktober 2010 verblijft, hij naar school gaat, reeds goed Nederlands begrijpt en een vriendenkring heeft opgebouwd, hebben betrekking op de grondigheid en worden in deze fase niet behandeld."

Eveneens op 6 november 2012, met kennisgeving op 27 november 2012, wordt aan de voogd van de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten ten laste te leggen van de Belgische staat, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"- Artikelen 9bis Vreemdelingenwet;

- Artikelen 61/14 tot 61/25 Vreemdelingenwet j° artikelen 3 en 20 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), j° artikel 3 EVRM.

- Artikel 8 EVRM j° art. 3 EVRM

- Artikel 62 Vreemdelingenwet; artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en

- voor zoveel als nodig te herhalen - de materiële motiveringsplicht."

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf, ingediend op 26.03.2012 onontvankelijk werd verklaard en aan de voogd van verzoeker het bevel tot terugbrenging werd betekend (bijlage 38) Terwijl er in hoofde van verzoeker buitengewone omstandigheden weerhouden dienen te worden die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf gebeurt met toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat het middel bestaat uit de volgende onderdelen:

1 Dat artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Dat een buitengewone omstandigheid betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen, en waarbij er geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is.

Dat verzoeker een minderjarig kind is, naar de normen van het land waarvan hij de nationaliteit draagt, geadopteerd werd door zijn tante en huidig voogd, mevrouw M.L.A. (...), en met wie hij een duurzame familiale band onderhoudt.

Dat mevrouw M.L.A. (...) voor verzoeker heeft gezorgd quasi vanaf de geboorte van verzoeker, vermits zij toen nog in huis woonde bij haar ouders (grootouders van verzoeker), de vader van verzoeker verdwenen was, en de moeder verzoeker verwaarloosde.

Dat er in het land van herkomst, Laos, geen diplomatieke of consulaire post aanwezig is teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf te doen.

Dat van een minderjarige niet kan verwacht worden dat hij hiervoor zelf de nodige stappen onderneemt.

Dat enerzijds uit de stukken duidelijk blijkt dat de minderjarige verzoeker niet waardig kan opgevangen worden in Laos; en dat hij geen bijstand kan genieten van zijn afwezige vader, zijn verwaarlozende moeder en zijn bejaarde en zieke grootouders om hem desgevallend te begeleiden naar een ander land - Thailand - om aldaar de nodige administratieve formaliteiten te vervullen.

Dat anderzijds het bevel tot terugbrenging opzichts de voogd van verzoeker technisch en wettelijk overigens gelimiteerd is tot het terugbrengen van verzoeker naar zijn land van herkomst, hetgeen inhoudt dat van de voogd niet verwacht kan worden dat zij in haar hoedanigheid als voogd over de niet begeleide minderjarige vreemdeling, een bijkomende reis naar Thailand te maken om op de diplomatieke of consulaire post aldaar de nodige documenten te bekomen.

Dat de voogd het bevel heeft gekregen verzoeker terug te brengen "naar de plaats van waar hij gekomen is".

Dat verwerende partij dan ook op dit punt in de weigeringsbeslissing een motief opneemt dat niet klemmt: van de voogd van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling kan niet verwacht worden dat zij in het kader van de getroffen beslissing verder gaat dan het haar wettelijk opgelegde.

Dat dit integraal onderdeel is van de buitengewone omstandigheid.

Dat er door de minderjarige verzoeker er uiteraard aanzienlijke reiskosten te maken zijn. Niet alleen België - Laos H/T, maar ook ook Laos- Thailand H/T voor minderjarige verzoeker zonder (?) wettelijke begeleiding, aangezien het bevel tot terugbrenging gelimiteerd is tot Laos.

Dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij in die omstandigheden zijn aanvraag betreffende de machtiging tot verblijf in het buitenland gaat doen.

Dat wat er eventueel later, na het mogelijks slagen van de aangehaalde adoptieprocedure, zou plaatsvinden, met name een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van de toepasselijke regels inzake gezinshereniging, geen uitstaans heeft met het huidig beroep, gezien onderhavig beroep slechts geënt is op art. 9 bis van de Vreemdelingenwet en ook louter in die zin dient te worden beoordeeld.

Dat hieraan ook geen motief in de bestreden beslissing werd gewijd zodat vermag aangenomen te worden dat huidig beroep en meer bepaald de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, moet beoordeeld worden binnen de beschikbare feiten enerzijds, en de wettelijke beperkingen anderzijds.

Dat er weldegelijk in hoofde van verzoeker een buitengewone omstandigheid aanwezig is waartegenover in de bestreden beslissing kennelijk een onvolledige, onzorgvuldige en bovenal incorrecte motivering tegenoverstaat, stellende in algemene en gestandaardiseerde bewoordingen dat "er regelmatig Laotianen zijn die een aanvraag indienen via de diplomatieke of consulaire post in Bangkok" en die ook "worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene"

Dat van een zorgvuldige overheid, nochtans mag verwacht worden dat zij haar beslissing, zelfs deze nopens de ontvankelijkheid, neemt met inachtneming van de haar beschikbare informatie, niet in het minst en zonder exhaustief te zijn: de leeftijd van de betrokkene, de erbarmelijke familiale situatie in Laos, en de wettelijke beperkingen nopens het bevel tot terugbrenging.

Dat de minister weliswaar over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, doch niettemin is het aangewezen dat hij zijn beslissing motiveert, rekening houdend met de omstandigheden die verzoeker in zijn verblijfsaanvraag heeft ingeroepen en als uitzonderlijk hebben voorgesteld, (zie ook R.v.St. nr. 61.557, 6 september 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); T.Vreemd. 1997 (verkort), 74).

Dat de houding van de verwerende partij ten overstaan van de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde stukken paradoxaal, ambivalent, en derhalve bijzonder onzorgvuldig en onredelijk is:

Enerzijds neemt de verwerende partij uit de stukken 2 t.e.m. 4 aan dat verzoeker nog familie heeft in Laos "namelijk zijn moeder en grootouder" (sic), en waarbij verwerende partij eveneens aanvaardt dat de vader afwezig is (!!);

- Anderzijds hecht de verwerende partij geen verder belang aan de inhoud van de stukken, dewelke wel degelijk toelaten te concluderen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden, namelijk: zijn moeder heeft omwille van pragmatische redenen verzoeker ter adoptie aan haar zuster overgelaten, en de grootouders van verzoeker zijn te oud en te ziek om voor hem te zorgen.

Dat het in die omstandigheden verzoeker absoluut onmogelijk is als minderjarige een reis naar Thailand te ondernemen om de nodige documenten te bekomen.

Dat verzoeker nochtans terecht meent op de gunst van art. 9 bis Vreemdelingenwet aanspraak te kunnen maken, vooral nu de adoptieprocedure thans lopende is maar vele administratieve moeilijkheden kent gelet op de reeds veelvuldig geciteerde moeilijke officiële contacten met het thuisland Laos, vermits er in Laos geen Belgische diplomatieke of consulaire post aanwezig is.

Dat onmiskenbaar het belang van het kind en een duurzame oplossing voorop dient gesteld te worden.

2 Dat artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet verstaat onder "duurzame oplossing" voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling:*

" - hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terug keer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet
Dat aangetoond wordt dat een gezinshereniging met de ouders van verzoeker in het land waar de ouders zich legaal bevinden onmogelijk is, in het bijzonder daar de moeder om pragmatische redenen afstand heeft gedaan van verzoeker en de vader verdwenen is;

Dat aangetoond wordt dat een terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk is, aangezien er geen garanties zijn op adequate opvang en verzorging, naargelang de leeftijd en graad van zelfstandigheid van verzoeker, dat zijn ouders noch grootouders, noch andere volwassenen voor hem zullen zorgen, en evenmin overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Dat de duurzame oplossing er derhalve in bestaat dat verzoeker een verblijfsrecht bekomt in België, bij zijn oom en tante, dewelke trouwens naar Laotiaans recht zijn adoptiemoeder is.

Dat verzoeker met zijn tante/voogdes/adoptiemoeder en zijn oom een gezin vormt.

Dat, voor zover dit onderdeel de gegrondheid van de aanvraag zou raken, toch in ieder geval rekening dient gehouden te worden met het vooropgestelde ideaal van de "duurzame oplossing", dewelke in casu duidelijk verweven is met het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Dat het immers ingevolge art. 61/17 van de Vreemdelingenwet duidelijk is dat bij het bepalen van de duurzame oplossing de minister of zijn gemachtigde voorrang geeft aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind!

Dat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk is.

Dat hoe dan ook de bestreden beslissing geen rekening houdt met de specifieke wetgeving omtrent niet begeleide minderjarige vreemdelingen ten aanzien van dewelke de meest duurzame oplossing moet worden getroffen, en dat en uitvoering van het bevel tot terugbrenging a fortiori een schending zou uitmaken van deze hoger geciteerde wettelijke definitie, dewelke haar grondslag kent in mensenrechten-verdragen, en niet het minst in het Kinderrechtenverdrag (cf. infra)

Dat niet genoeg kan herhaald worden dat de feiten duidelijk aantonen dat het terugsturen van de 14-jarige verzoeker naar het land van oorsprong geen duurzame oplossing voor hem betekent. Een duurzame oplossing in Laos, is, zoals de stukken aantonen, ondenkbaar.

Dat de weigering van de Belgische staat om het verblijf van de kinderen te verlengen, met een bevel tot terugbrenging, zonder echte duurzame oplossing, overigens in strijd is met het hogere belang van de kinderen en met art. 3 en 20 Kinderrechtenverdrag.

(zie ook: Rb. Brussel nr. 08/3439/A, 7 september 2009; J.dr.jeun. 2009, afl. 288, 36 en <http://www.jdj.be> (24 november 2009); Rev.dr.étr. 2009 (samenvatting), afl. 154, 427; T.Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 1, 55)

Dat waar de afgevaardigde van de minister, door zich in zijn motivering te beperken tot het bevestigen dat verzoeker in zijn thuisland financieel en materieel kan gesteund worden, heeft nagelaten rekening te houden met de argumenten van verzoeker, die nochtans niet ontdaan waren van waarachtigheid, betreffende de pragmatische en gezondheidstoestand van zijn moeder en de afwezigheid van zijn vader en betreffende art. 20 Verdrag van New York inzake de rechten van het kind, goedgekeurd bij wet van 20 december 1991. (zie bovendien, naar analogie met deze redenering, het oordeel van de Raad van State dd. 20.06.2000: R.v.St. nr. 88.076, 20 juni 2000, <http://www.raadvst-consetat.be> (4 januari 2001); Rev.dr.étr. 2000, 283.)

Dat aangezien er in de gegeven omstandigheden geen duurzame oplossing is, noch een zekere en waardige opvang voor verzoeker in Laos, het terugsturen van verzoeker naar zijn land van oorsprong niet alleen zou betekenen dat men hem zou blootstellen aan een verontrustende en preciaire financiële, psychologische en gezondheidssituatie, maar zelfs ook aan een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Dat de Belgische staat minstens een geldige tijdelijke verblijfstitels diende af te leveren via de tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister.

3* Dat vermits uit het administratief dossier en het bovenstaande blijkt dat de verzoekende partij in België een gezins- en privéleven heeft, een en ander tot gevolg heeft dat ingevolge de bestreden beslissingen, met inbegrip van het bevel tot terugbrenging, het bestuur, weliswaar op de hoogte zijnde van de aangehaalde gezinstoestand, hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. (zie ook: RvV 7 januari 2010, nr. 36 715)

Dat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM indien hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, en dat een feitelijk gezin, ook uit bloedverwanten in de zijlijn, het pleeggezin en het adoptiegezin (zie ook stukken 2 t.e.m. 4), kunnen bestaan.

Dat de redenering van verwerende partij, met name dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om te voldoen aan de verplichtingen die voortvloeien uit de Belgische verblijfswetgeving onvoldoende zwaarwichtig is om als een inbreuk op het privé- en gezinsleven te kunnen beschouwd worden, in casu, gelet op de minderjarigheid van verzoeker, de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, het gebrek aan familiale opvang in het land van herkomst, etc. etc. niet naar recht is verantwoord.

Dat elke verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker overigens, in samenlezing met het bovenstaande een schending van art. 8 EVRM inhoudt vermits hij, als minderjarige, in het land van herkomst geen duurzaam en waardig familiaal leven kan leiden.

Dat "opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake [moet] zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden." (RvV 9 februari 2010, nr. 38.367).

Dat de verwerende partij klaarblijkelijk echter geen rekening houdt met de duurzame, familiale band die verzoeker in principe sedert kort na zijn geboorte met zijn tante

onderhoudt, en met wie hij, met uitzondering van de periode dat mevrouw L.A. (...) ingevolge haar huwelijk met de heer L. (...) reeds naar België was gekomen, een duurzame, hechte, familiale relatie heeft - en zoals ook genoegzaam uit de stukken blijkt.

Dat met miskenning van de stukken, de band tussen verzoeker en zijn tante/voogd/laotiaanse adoptiemoeder in de bestreden beslissing wordt omschreven als "gewone sociale relaties".

Dat dit dan ook aantoon met welk gebrek aan zorgvuldigheid de stukken werden bestudeerd met het oog op de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, vermits art. 8 EVRM weldegelijk een criterium is dat dient opgenomen te worden in de beoordeling nopens de ontvankelijkheid van de aanvraag, vermits het een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat niet in het minst in casu aandacht dient besteed te worden aan een oordeel van de Brusselse Kortgedingrechter, wiens bewoordingen in het hieronder geciteerde vonnis, zij het mutatis mutandis, weergegeven worden als volgt:

"De terugkeer van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar zijn land van oorsprong of verblijfplaats zou het risico met zich meebrengen hem in een zeer precarie materiële, fysieke en morele situatie te plaatsen en hem onderwerpen aan weinig menswaardige levensomstandigheden, in zoverre het niet vaststaat dat een volwassene hem ten laste zou kunnen nemen, terwijl hij in België bij zijn [tante] woont [...] die hem een evenwichtig, aangepast en gunstig kader verzekert. De terugkeer van de niet- begeleide minderjarige vreemdeling naar zijn land van oorsprong of verblijfplaats, zelfs tijdelijk, heeft tot gevolg dat hij wordt verwijderd van zijn [tante] met wie hij opnieuw een familieband heeft opgebouwd. De relaties die de niet-begeleide minderjarige thans onderhoudt met zijn [tante] wijzen op het bestaan van een familieleven. De niet- begeleide minderjarige vreemdeling verplichten terug te keren naar zijn land van oorsprong lijkt strijdig te zijn met de artikelen 3 en 8 E.V.R.M., alsook met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (het hoger belang van de minderjarige lijkt niet in acht te worden genomen). Het opleggen van de terugkeer van de niet begeleide minderjarige naar zijn land van oorsprong zonder zich ervan verzekerd te hebben dat hij daar daadwerkelijk en op duurzame wijze za! ten laste worden genomen, Hikt eveneens strijdig te ziin met de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen." (Kort Ged. Rb. Brussel 13 januari 2006, J.dr.jeun. 2006, afl. 252, 32 en <http://www.jdj.be> (1 juli 2008), noot VAN ZEEBROECK,

C)

(eigen weglatingen / toevoegingen [] ter verduidelijking van de huidige casus, en eigen onderlijning / vetzetting)

Dat, tenslotte, de politionele bevoegdheden op basis van art. 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet kunnen vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door art. 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van art. 7 vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending blijkt van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België. In een dergelijk geval is de Raad bevoegd om de toepassing van art. 7 vreemdelingenwet, te weigeren, (cf. Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 14.727, 31 juli 2008 <http://www.cce-rvv.be> (26 februari 2009); T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 4, 276, noot DENYS, L)

Dat het bevel tot terugbrenging dient te worden geschorst.

4* Dat verwerende partij dan ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden, alsook diensgevolge de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat voor wat de motiveringsplicht betreft, de motivering van de regularisatieaanvraag, door het niet mede in rekening te nemen van alle wezenlijke elementen uit de aanvraag, die het bestaan van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker aantonen, niet toelaat "de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt", niettegenstaande dit vaststaande rechtspraak van de Raad is.

Dat er vooreerst dus aan kan worden herinnerd dat de materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. (A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die keure, 1996, 9-11 en 103 en de aldaar aangehaalde rechtspraak: R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., De Boeck, nr. 34.108, 20 februari 1990.; D. MAREEN, "Hoe verhoudt de materiële motivering zich tot de formele motivering?", T.B.P., 1997, 723- 735.)

Dat de motieven bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) moeten zijn. (A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, o.e., 104; J. IN 'T VELD en N.S.J. KOEMA, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Zwolle, W.E.J. Tjeenk-Willink, 1985, 38 en 99-110; P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen", R.W., 1991-92, 488.)

Dat de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overigens eist dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat de bestreden beslissing in casu nochtans een aantal elementen opsomt die verzoekers situatie kenmerken, doch nalaat een afweging te maken van deze elementen ten opzichte van het werkelijk gezinsleven, (zie in die zin: RvV 24 juni 2010, nr. 45 385)

Dat, meer nog, en niettegenstaande buitengewone omstandigheden uiteraard niet mogen worden verward met argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen, (RvV 25 november 2009, nr. 34 803), in casu wezenlijke elementen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, ondanks expliciet aangehaald en gestaafd met stukken, niet mee in de beslissing werden opgenomen.

Dat uit de motivering bijvoorbeeld kan niet afgeleid worden of de verwerende partij rekening gehouden heeft met stukken 2 t.e.m. 4 waaruit blijkt dat de moeder van verzoeker, Mevrouw P.L.A. (...), om pragmatische redenen afstand heeft gedaan van haar ouderlijke rechten, en dat verzoeker naar Laotiaans familierecht door mevrouw M.L.A. (...) (zijn tante, namelijk zuster van zijn moeder) werd geadopteerd.

Dat dit nochtans één van de elementen is waarop de verzoekende partij zijn aanvraag gesteund heeft.

Dat de Raad reeds eerder een soortgelijke beslissing van DVZ heeft vernietigd: "Uit de motivering kan niet afgeleid worden of de verwerende partij rekening gehouden heeft met de beschikking tot homologatie van de overdracht van het ouderlijk gezag van de rechtbank van eerste aanleg te Ouagadougou. Nochtans was deze beschikking één van de elementen waarop de verzoekende partij haar aanvraag gesteund heeft." (RvV 24 februari 2010, nr. 39 224)

Dat de motivering van verwerende partij - zoals hoger reeds betoogd - te algemeen is in vergelijking met de gegronde argumenten van verzoeker in zijn aanvraag. {"Le Conseil estime que la motivation de la partie défenderesse est trop générale, alors que l'argument du requérant est très précis." (CCE 30 octobre 2009, n° 33 521)

Dat een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen niet afdoende is. (RvV 22 februari 2010, nr. 39 087) (of nog : "la motivation de la décision attaquée ne répond pas aux arguments invoqués dans la demande d'autorisation de séjour." (CCE 16 novembre 2009, n° 34 155)

Dat inderdaad, ondanks de appreciatiemarge in hoofde van de verwerende partij bij het nemen van de beslissing, zij bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden gehouden is haar beslissing adequaat en in alle opzichten te motiveren, (zie ook: "...que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement." (CCE 25 novembre 2009, n° 34 754)

Dat mutatis mutandis doch inzonderheid met betrekking tot het bevel tot terugbrenging, "de verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van artikel 7, eerste lid, 1 °, van de

Vreemdelingenwet, in het licht van artikel 8 van het EVRM dient te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn." (RvV 8 juli 2010, nr. 46 048) (of nog: "wat het afleveren van het bevel tot terugbrenging betreft, de verwerende partij in dit geval rekening dient te houden met en te motiveren waarom ondanks de door haar gekende familiale situatie van verzoeker een bevel tot terugbrenging getroffen werd, dit in het licht van artikel 8 EVRM." (zie mutatis mutandis RvV 8 juli 2010, nr. 46 035) of nog : "La partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 en violation des obligations qui lui incombent au regard de l'article 8 CED H."))

Quod non.

Dat, voor wat de plicht tot zorgvuldigheid betreft, het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. (RvV 11 mei 2010, nr. 43 220) (of nog: "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding." (RvV 27 november 2009, nr. 34 990)

Dat de verwerende bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de gedetailleerde inlichtingen die door de verzoekende partij werden verstrekt. (RvV 30 april 2010, nr. 42 812)

Dat inzonderheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker, derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd geëerbiedigd, aangezien het respect voor de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (zie ondermeer RvV 18 oktober 2012, nr. 89 968)

Dat de uiteenzetting hierboven IN FEITE en IN RECHTE, alsook de stavingstukken, afdoende aantonen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat aangezien het oordeel van het bestuur, gelet op het bovenstaande, tegen alle redelijkheid ingaat, het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, geschonden is. (RvV 18 maart 2010, nr. 40 383)

Dat inderdaad de Raad bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Dat in casu derhalve blijkt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Dat aangetoond werd dat geen duurzame oplossing mogelijk is in het land van herkomst, en dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die toelaten dat verzoeker zijn aanvraag in België kan doen op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat het middel ernstig is."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker stelt als zouden er wel buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat hij een verblijfsaanvraag in België kan doen. Hij is minderjarig en zou geadopteerd zijn door zijn tante tevens huidige voogd. Er zou geen consulaire of diplomatieke post in Laos zijn om een regularisatieaanvraag te doen. Hij zou als minderjarige daardoor niet het nodige kunnen doen. Er zou geen volwaardige opvang zijn in Laos voor verzoeker. Van de voogd kan niet verwacht worden dat hij verzoeker naar Laos zou brengen, en daarna ook nog eens bijkomende kosten zou moeten maken om naar Thailand te gaan om een geldige regularisatieaanvraag te doen. Verzoeker zou aanzienlijke reiskosten moeten maken. De adoptieprocedure zou lopende zijn, wat verzoeker doet besluiten dat hij recht heeft op de gunst van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. In het belang van de minderjarige, dient een duurzame oplossing te worden gevonden. Gezinshereniging met de moeder is onmogelijk daar zij om praktische redenen afstand heeft genomen van verzoeker. De vader zou verdwenen zijn. De grootouders zijn oud en ziek. Verzoeker zou een gezin vormen met zijn tante/voogd in België. De artikelen 3 en 20 van het Kinderrechtenverdrag zijn geschonden. Verzoeker terugsturen naar Laos zou hem blootstellen aan een precaire en financiële, psychologische en gezondheidssituatie. Artikel 8 EVRM zou in het gedrang zijn. Een terugkeer naar het thuisland is onmogelijk en vormt een buitengewone omstandigheid. Verzoeker hekelt het feit dat de nauwe banden tussen verzoeker en zijn tante in België als gewone sociale relaties worden bestempeld. Ook het bevel tot terugbrenging dient te worden geschorst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 6 november 2012, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 28 maart 2012 onontvankelijk wordt verklaard, omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald waarom verzoeker de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de hoofdverblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verwerende partij brengt in herinnering dat op 15 februari 2011 reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen. Op 14 maart 2011 werd bovendien al een bevel gegeven aan de voogd om verzoeker terug te brengen naar de plaats waarvan hij gekomen is. Dit bevel werd genegeerd, met als gevolg dat zijn verblijf sindsdien illegaal is geworden.

Verzoeker diende vanuit illegaal verblijf op 28 maart 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bewering dat hij geadopteerd werd door zijn tante naar Laotiaans familierecht, werd terecht niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zoals verzoeker zelf aangeeft in het feitenrelaas, werd deze Laotiaanse adoptie in België "de jure" niet bevestigd. Bij beslissing van 29 augustus 2011 werd immers die buitenlandse beslissing houdende de totstandkoming van een adoptie niet erkend. Dat de tante van verzoeker thans met het voorbereidingsprogramma voor de adoptie is begonnen, doet geen afbreuk aan het feit dat de tante van verzoeker heden nog altijd niet als adoptieouder kan worden beschouwd. Terecht werd daarom de zogenaamde adoptie door zijn tante niet als buitengewone omstandigheid beschouwd.

Het feit dat er een adoptieprocedure werd gestart, is op zich ook geen voldoende reden om recht te hebben op een machtiging tot verblijf, zoals voorzien in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Geen enkele wettelijke bepaling voorziet immers dat een ingestelde of lopende adoptieprocedure een recht op verblijf zou openen voor de adoptant. Verzoeker toont zulks alleszins niet aan. Dat hij recht heeft op regularisatie bij toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, omwille van de lopende adoptieprocedure, is een stelling die niet kan worden gevolgd.

Dat er geen consulaire of diplomatieke post zou zijn in Laos, en dat verzoeker zich dient te begeven, net als alle andere Laotiaanse burgers, tot de ambassade te Bangkok, Thailand, is op zich geen buitengewone omstandigheid. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom zijn situatie verschillend zou zijn van alle andere Laotiaanse burgers die een visumaanvraag of regularisatieverzoek willen doen, om naar België te komen.

Dat verzoeker en de voogd financieel niet in de mogelijkheid zouden zijn om naar Bangkok af te reizen, is op zich ook geen buitengewone omstandigheid, omdat zij, zoals de beslissing aangeeft, een beroep kunnen doen op de internationale organisatie voor migratie(IOM). Verzoeker toont niet aan dat hij reeds contact zou hebben gehad met deze organisatie, en dat uit dit contact zou zijn gebleken dat hij uitgesloten zou zijn van deze vorm van steun. Terecht werd ook dit argument niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Het bevel tot terugbrenging, gericht aan de voogd, beperkt zich tot het terugbrengen van verzoeker naar de plaats waarvan hij gekomen is. Vervolgens komt verzoeker terug in handen van zijn familie. Nergens wordt in de beslissing geïnsinueerd dat de voogd verzoeker ook zou moeten vergezellen naar Bangkok om desgevallend een nieuwe regularisatieaanvraag te doen. De financiële toestand van de voogd, en diens onmogelijkheid om samen met verzoeker desgevallend af te reizen naar Bangkok, is eveneens geen buitengewone omstandigheid.

Verzoeker stelt als zou er geen opvang voor hem zijn in zijn thuisland. Zijn moeder heeft om pragmatische redenen de zorg over verzoeker afgestaan ten voordele van zijn tante, om hem een betere toekomst en studiemogelijkheden te bieden. De vader is onvindbaar, en de grootouders zouden oud en ziek zijn.

Uit het administratief dossier kan eerst en vooral niet worden afgeleid waarom de tante verzoeker niet gewoon vanuit België financieel en of materieel zou kunnen steunen in zijn thuisland. Het kind heeft bovendien voldoende familieleden in het land van herkomst en bevindt zich dus niet in een prangende humanitaire situatie. Verzoeker verbleef voor zijn komst naar België 12 jaar in Laos.

Het is verwerende partij niet duidelijk waarom de grootouders van verzoeker na 12 jaar ineens te oud zouden zijn om voor hem te zorgen, en wat de medische problematiek is die hen weerhoudt om nog langer voor verzoeker te zorgen. Dat de grootvader in kritieke toestand zou verkeren na een recente beroerte, is een bewering die niet wordt gestaafd met een medisch attest.

Er kan niet zomaar worden aangenomen dat de opvang bij zijn tante, die 7 jaar zonder verzoeker in België heeft gewoond alvorens verzoeker zich bij haar is komen vestigen, de meest duurzame oplossing zou zijn voor diens opvoeding en toekomst. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de meest duurzame oplossing zou zijn dat hij bij zijn tante zou blijven wonen. Verzoeker verblijft hier sinds oktober 2010, deels in illegaal verblijf. De verankering en integratie die hij opbouwde in die korte periode weegt niet op tegen de vele jaren die hij in zijn thuisland doorbracht. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd om die reden dan ook niet aangetoond.

Verzoeker roept een schending in van artikel 8 EVRM. Ook de artikelen 3 en 20 van het Kinderrechtenverdrag zouden geschonden zijn.

Verwerende partij is van mening dat verzoeker van deze vermeende schendingen geen concrete bewijzen aanlevert. Verzoeker zal door de thans bestreden beslissing in princie slechts tijdelijk het land moeten verlaten, totdat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een

regelmatige binnenkomst en verblijf in ons land. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het voor hem onmogelijk zou zijn om binnen een redelijk tijdsbestek aan de nodige documenten te komen om België terug binnen te komen, en zich terug bij zijn tante te vervoegen indien hij dat zou wensen.

Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet bewezen, vermits de verwijdering van verzoeker in principe maar tijdelijk is. Minstens toont verzoekende partij niet het tegendeel aan.

Verwerende partij benadrukt dat verzoeker in het thuisland familie heeft, die hem gedurende 12 jaar onderhouden heeft. Bij gebrek aan concrete aanwijzingen en bewijzen van verzoekers kant dat de opvang voor hem onmogelijk is in zijn thuisland, kan ook niet besloten worden dat artikel 8 EVRM zou geschonden zijn. Het grootste deel van zijn familie verblijft immers in Laos.

Om dezelfde reden is een schending van de redelijkheidsplicht niet aangetoond. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er voor hem geen kwalitatieve zorg en opvang zou zijn in zijn thuisland, waar hij 12 jaar heeft gewoond, en dat het daarom onredelijk is om te verwachten dat hij tijdelijk zou terugkeren teneinde via reguliere weg een regularisatieverzoek te doen.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is."

(RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Zijn tante woont al sinds 2003 in België, wat maakt dat verzoeker toen hij bij zijn tante ging wonen, haar al minstens 7 jaar niet gezien had. Verzoeker verblijft sinds 21 juli 2010 bij zijn tante, 2,5 jaar dus. Uit dit tijdsbestek kan moeilijk afgeleid worden dat er sprake is van een niet te vervangen familieband met zijn tante. Het kan niet zomaar worden aangenomen dat de meest duurzame oplossing voor de toekomst van verzoeker, een verblijf bij zijn tante in België zou zijn.

Verzoeker werd voor zijn komst naar België 12 jaar verzorgd in zijn thuisland, wat minstens een aanwijzing is van het aanwezig zijn van voldoende familiale steun in zijn opvoeding tot hertoe in zijn thuisland. Terecht werd dan ook geoordeeld dat een terugkeer naar zijn thuisland, voor verzoeker de meest duurzame oplossing is. Een schending van de artikelen 3 en 20 van het Kinderrechtenverdrag werden niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker ontkent ook de motieven van het bevel tot terugbrenging niet. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum, en beschikt dus niet over de vereiste documenten om op geldige wijze in België te verblijven. Er liggen derhalve geen argumenten voor om die beslissing te schorsen of te vernietigen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007).

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te

stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing af doende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Dat de scholing van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is, wordt door hem niet betwist. De beslissing staat op dat punt dan ook niet ter discussie.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3. De verzoekende partij stelt dat met bepaalde elementen geen rekening is gehouden en bekritiseert de bestreden beslissingen tevens inhoudelijk. Zij voert de schending van de motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de motiveringsplicht vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone

omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag zet de verzoekende partij uiteen dat haar moeder en grootouders in Laos niet voor haar kunnen zorgen. Zij stelt dat haar biologische moeder afstand heeft gedaan van haar ouderlijke rechten en niet voor haar kan zorgen, waarna zij door haar tante werd opgevoed sinds haar eerste levensjaar, dat haar tante haar geadopteerd heeft in Laos, waarbij zij haar uiteenzetting staft met de aan de aanvraag toegevoegde “*Handover*” van 3 juni 2008 en met de brief van 27 juni 2008 met als titel “*Subject: Request to certify for adoption child*”, dat het voor haar grootouders door hun toenemende ouderdom en achteruitgaande gezondheid onmogelijk is geworden voor haar te zorgen en dat zij in 2010 naar België is gekomen om door haar tante en diens echtgenoot te worden opgevoed. Verder zet zij uiteen dat zij samen met haar voogd zou moeten reizen naar het land van herkomst en dat er in Laos, het land van herkomst, geen Belgische diplomatieke of consulaire post is om aldaar haar aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

Ook benadrukt de verzoekende partij in haar aanvraag dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn en dat er slechts bewezen moet worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. Reeds in de aanvraag benadrukt de verzoekende partij dat het bijzonder moeilijk is voor de pupil naar Laos terug te keren. Ook wordt benadrukt dat de pupil samen met de verzoekende partij, die bovendien tewerkgesteld is, moet terugreizen, gelet op de minderjarigheid van de pupil, zo wordt gesteld in de aanvraag.

Uit het middel van de verzoekende partij blijkt dat zij de verwerende partij verwijt in de eerste bestreden beslissing niet in te gaan op de in de aanvraag aangehaalde hangende adoptieprocedure, waarmee de verzoekende partij en haar echtgenoot de pupil in België wensen te adopteren nu de adoptie door de verzoekende partij in Laos, hoewel niet betwist door de verwerende partij, niet erkend wordt door de Belgische overheid. De verzoekende partij houdt voor dat er in het land van herkomst geen diplomatieke of consulaire post is teneinde de aanvraag daar te doen, hetgeen door de verwerende partij niet wordt ontkend. Van een minderjarige kan niet verwacht worden dat die hiervoor zelf de nodige stappen onderneemt, namelijk om eens in Laos aangekomen naar Thailand te gaan. Hij kan op niemand rekenen om hem te begeleiden naar een ander land om daar de nodige formaliteiten te vervullen. Ook stelt zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in de eerste bestreden beslissing, dat van de voogd niet kan verwacht worden dat zij verder gaat dan hetgeen haar wettelijk wordt opgelegd en dat het voorgaande integraal onderdeel is van de buitengewone omstandigheid. Zij wijst tenslotte nogmaals op de leeftijd van de pupil, de erbarmelijke familiale situatie in Laos en de wettelijke beperkingen nopens het bevel tot terugbrenging. De vader is al lang afwezig. De moeder heeft de pupil verwaarloosd en de grootvader is ziek.

In de “*Handover*”, opgesteld in naam van de moeder en de grootouders van de pupil en toegevoegd aan de aanvraag, wordt gesteld “*subject: Handing over grandson and son to Mrs. M.L.A. (...), She is our daughter and my sister to her foster child, cause his grandparent are elder, the health is not so good, can't affordable to look after him forever, therefore, We have to present to whom it concern to acknowledge that we have handed over to our daughter and my sister Mrs. M.L.A. (...), to be foster child to look after him to grow, to study and to have a good future. Therefore, we have to make this handover to her as legal proof.*” De verzoekende partij voegt aan de aanvraag eveneens de beschikking van de vrederechter van 13 december 2011 toe waarbij de verzoekende partij benoemd wordt als voogd over de pupil, waarbij de “gestandaardiseerde” voogdij, in casu door de heer A.A., beëindigd wordt en waarbij gesteld wordt dat “*De rechtbank is van oordeel dat het in het belang van de minderjarige is dat diens voogdij wordt verzorgd door de persoon waarmee hij de sterkste familieband heeft, die instaat voor zijn onderhoud en opvoeding en die de nodige maatregelen heeft genomen teneinde de situatie van de minderjarige verder te regulariseren.*”

Het louter motief van de eerste bestreden beslissing dat er nog familieleden zijn die in het land van herkomst verblijven, namelijk de moeder en grootouder van de pupil, zodat hij bij hen kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn regularisatie, vormt geen antwoord – alleszins geen

afdoend – op hetgeen de verzoekende partij omtrent de familiale situatie in Laos aanhaalt in haar aanvraag. In de nota wordt weliswaar gesuggereerd dat de afwezigheid van zorg door de moeder en grootouders niet als aannemelijk voorkomt gelet op de tijdsperiode dat de pupil diens familie in Laos niet heeft gezien, en gelet op de afwezigheid van een medisch attest betreffende de beroerte van de grootvader die in een kritieke toestand zou verkeren. Dit antwoord is niet terug te vinden in de bestreden beslissing en maakt een aposteriori motivering uit. Voorts lijkt de uitleg in de nota dubbelzinnig en tegenstrijdig. Enerzijds stelt men dat de voogd niet de plicht heeft om met de minderjarige naar Laos te reizen om door te reizen naar Thailand om de aanvraag aldaar te kunnen indienen en dat dit niet van haar mag verwacht worden nu er nog geen adoptie is maar anderzijds lijkt men dan wel van de verzoekende partij te verwachten dat zij de pupil in het herkomstland financieel en materieel steunt. Het motief in de bestreden beslissing dat een minderjarige, net zoals “andere” Laotianen maar een aanvraag moet indienen in Thailand is kort door de bocht genomen waarbij over het hoofd wordt gezien dat de pupil een minderjarige is. De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel tot terugbrenging dat in uitvoering ervan werd afgeleverd, nu er naar verwezen wordt onder de redengeving, een verbondenheid die bovendien ook blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen en samen werden betekend, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel tot terugbrenging van 6 november 2012 uit het rechtsverkeer te worden gehaald en dient dit eveneens te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in

toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN